

МАКЕДОНСКАТА САГА

Македонската историја памети многубројни црни премрежија, кои се предизвикани од разноразни "муватори и новопечени црковни шизичи", кои со подмолни потези сакаат да не стават во воловски јарем. Тие со векови ја прекрстуваат МПЦ и се обидуваат да ја расчеречат нашата Црква на ситни парченца за да стане помала од маково зрно, бидејќи од секогаш им бодела очи на "духовните сестрински браќа". Зошто?

Имено, за век и веков ќе биде забележано дека МПЦ претставува ПРВА духовна и религиска АЛКА на Свети апостол Павле, кој за време на своето патешествие низ Македонија нашол благопријатна клима и гладни чеда за Исусовите пораки. Со тоа биле удрени темелите на нашата Црква, која подоцна ќе го разгори факелот на љубовта и на христијанството.

Неколку векови подоцна Климентовата мисија го зацврсти столбот на црковната вистина (МПЦ), која некои се обидуваат да ја претстават како грчка, а уште повеќе како српска. Оттаму мора да се бара и денешната криза, која всушност има цел да ги извитопери фактите дека "кокошката е постара од јајцето". Но, за волја на таа иста вистина, во името на јајцето се враќаме во колевката на Климентовата црква "Св. Пантелејмон" на Плаошник во Охрид. Овој духовен центар на македонскиот народ никогаш не му припаѓал на Белград или на Атина.

На овие простори, борбата за името Македонија, Македонец или македонски народ, секогаш претставувала Хамлетовска замисла - да се биде или не. И затоа познатиот "бермудски триаголник" Белград - Атина - Софија, често пати знаел да прави смислени провокации, кои биле наменети за уништување на матицата - мајка, Македонската православна црква. Тоа го правеле не еднаш, не два пати, туку стотици пати, како што тоа сега го прави СПЦ. Тие ги вжештувале меѓунационалните страсти, обидувајќи се да ја присвојат и да ја расчеречат Македонската православна црква и историја, која претставувала непробоен и непремоствлив бедем за освојување на националниот дух на македонскиот народ. Затоа, се соочуваме со затворање на вратите за дијалог, кои и најголемите оптимисти се надеваа дека ќе бидат подотворени за комуникација. Меѓутоа, српските црковни национал-шовинисти ги закатанчија сите можности за разумни преговори.

Ова е тешко време, во кое се проблематизира името на Република Македонија, а истовремено стршенлен ја напаѓа Македонската православна црква, бидејќи ако нашата Црква не постои нема да живее и државава.

Во тој контекст на сложени услови на егзистенција мораат да се бараат последните напади на СПЦ, која е должник на ГПЦ, бидејќи без нејзина силна економска поддршка ќе западне во депресија. Но, што всушност стои зад уништувањето на МПЦ, освен директен атак врз македонската држава?!

Се приближува времето кога прашањето на Косово ќе биде решено. Косово претставува рак рана на Србија, но и за Српската црква, која ги продолжува традициите на Пеќската патријаршија. Со отцепувањето на Покраината од матицата, историските белези на СПЦ ќе бидат изгубени во времето и во просторот, па затоа српскиот народ и нејзината Црква повторно физички ќе бидат разделени од колевката на својата култура.

Токму затоа се свртува вниманието на јавноста во Србија, бидејќи треба да се покрие црковната и политичката немоќ да се разрешат нивните внатрешни проблеми. Оттаму се зајакнува притисокот врз МПЦ, односно врз Република Македонија. Затоа треба да се биде мудар, но и разумен за да се возврати на нападот. Не можеме немо да ги следиме настаните, а тие секојдневно да не камшикуваат. Доволно имаме крвави рани, кои во историјата никогаш не се заздрави. За оваа цел својот живот го оставиле многубројни револуционери, но и црковни великодостојници, кои го одржувале и го негувале македонскиот национален дух и идентитет.

Поради тоа, следните чекори мораат да бидат координирани и никој не смее да направи нешто што ќе оди на штета на интересите на македонскиот народ. Тој, ќе го преживее и овој напад, бидејќи лузната нема никакво правно значење, а расколникот нека внимава со кого се расправа.

Еднаш во Велес преживеа, но по втор пат народот и верниците не простуваат. Во нашава земја има многубројни такви истомисленици, кои можат правдата да ја преземат во свои раце, а кога народот и верниците ќе го земат стапот в рака, тогаш правдата ќе биде достоино извршена.

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски